Mizah

DEMOKRAT PİYANGOSUNDA

Celâl Bayar'ın kazandıkları: Halk, memur, köylü, tüccar, münevver ve işçi!

GÜLLER - DİKENLER

ŞİTEM...

Gazeteleri sevmiyorlar; hele İstanbul gazetelerini hiç sevmiyorlar... Siz sırası geldikçe bol keseden sarfedilen muhabbetli kelâmlara bakmayın. Ne hikmetse evveldenberi hükûmetlerle gazeteler arasında bir kaynaşma olmamıştır .Nasıl olsun? Meselâ Elektrik idaresi faturaları fazlalaştıracak, bu sayede içinde bocalayıp durduğu müşkül duruma bir çare bulacağını ümit edecek. Hop! Ertesi günü bir gazetede iki satırlık bir haberle havadis meydana çıkıyor... Yahut hükûmet memurlarından birini, yekden terfi ettirecek, bunun için bir kurnazlık düşünüyor.. Yine gazetelerde buna dair bir haber görünüyor.

Siz hükûmetin yerinde olun da gelin gazeteleri sevin bakalım.

Ama bu antipati oldum bittim böyledir. Matbuattan, canı yananlardan biri eski zamanlarda (Sabah) gazetesinin (Zuhur) isminde bir gazete çıkarmasına sinirlenmiş, o zamanki gazete isimlerini kullanarak şu kıt'ayı yazmış:

(Saadet) çok (Tarik)-i-hizb-i-dâim irtikâb eyler
Usandık (Terceman)ın eyve-i-tarz-ı-edâsından
(Mürüvvet), (Servet) âsâ, hepsi kalksın ortadan derken
(Zuhûr) etdi yine bir ses (Sabah)ın mâverasından.

■

İDARE DEDİĞİN BÖYLE OLUR!

Gazeteler Elektrik idaresinin üç günlük kömürü kaldığını ve şehrin karanlıkta kalmak tehlikesine maruz bulunduğunu yazdılar. Kimse aldırış etmedi. Kimsenin aldırış etmemesinin ehemmiyeti yok. E.T.T. Müdürü de vaziyete ehemmiyet vermedi. Gazetelerin yazdıklarına göre Ankaraya gitmiş ve oradan da eli boş dönmüş.

Geçen gün Akşam gazetesi fıkralarından birinde bu idarenin şirket olduğu saadetli devirde geçen bir vak'ayı anlatıyor.

Şirketin direktörü Mösyö Hansen kötü kötü düşünüyormuş. Sebebini sormuşlar «Nasıl düşünmiyeyim, ancak üç aylık kömürümüz kaldı!» demiş. Zavallı adam! Gel de Elektrik idaresini bizim Bayboradan öğren. Üç günlük kömür kalıyor da lâfını bile etmiyor.

YANAR DÖNER FENERİ

Matbuat Kanununun yeniden yapılması mı, yoksa tadili mi, her ne içinse İstanbul gazeteciler birliğinde bir toplantı yapılmış; bu toplantıya üstad-ı-âzam, vekil-i-mükerrem, başmunarrir-i-muhterem Hüseyin Cahit başkanlık etmiş.

Malûm olduğu üzere üstad bütün kuvvetiyle iktidar partisinin taraftarı ve Hükûmetin senakârıdır. Matbuat hürriyeti ise Hükûmet arslanının pençesinden alınmak isetnilen bir hayat lokmasıdır. Bunu üstad-ı-menfaat mu'tad nasıl kendi revişleriyle uzlaştıracaklar?

Ayıp değil a, bunu pek merak ediyoruz. Bakalım buna nasıl bir «yanar döner feneri» takacağız?

■

PARA

Paramızın kıymeti düşüyor mu? Artıyor mu? Maliye Bakanına bakılırsa, yükseliyormuş. Ondan ve sayın C.H.P erkânından başka herkes düştüğüne kani. Galiba erkânla tevâbi meselenin esasında anlaşamıyorlar. Biri tahsisatı, öbürleri paranın hayattaki değerini kastediyor olmalı. Gel de fili yoklayan körleri hatırlama bakalım .Ben bu satırları yazarken sokakta bir seyyar satıcı:

— Ferik elması seksene!

Diye bağırıyor. Ayni satıcı lüks vergisinden evvel «Kırkar» diye bağırıyordu!

HAVA RAPORU

Yeşilköy ve Kandilli birleşik meteoroloji istasyonlarından yalnız mecmuamıza gönderilmiştir:

Bugün hava biraz pahalı olacaktır. Fakat İstanbulun Taksim cihetindeki bu hava pahalılığına mukabil Azapkapı taraflarından geçen otobüslerde halk havasızlıktan bunalacaktır.

Hayat barometresi bir hafta için sâbit bir yükseliş gösteriyor. Bütçe müzakereleri dolayısiyle sayılı fırtınalardan «Sabır tüketen» esmesi muhtemeldir.

Diğer taraftan İstanbulun muhtelif bölgelerinden Karaköy de siklon, ve anti siklon nahiyeleri teşekkül ettiğinden akşam saat beşe doğru Tünelde zelzele. Galatasarayda çarpışmaların enva görülebilir.

Ankara caddesinde bugünlerde şiddetli dolu yağacak, sert bir muhalefet rüzgârı esecektir. Bazı gazetelerin, karatılmadan evvel

Bunu yazan bir muhalif rüzgâr
Kendi gitti, ismi kaldı yadigâr!

beytini neşretmeleri ihtimal dahilindedir.

VAZİFE VE FEDAKÂRLIĞIN MÜKÂFATI

Maslak yolundaki kadın avcılığı ve soygunculuk meseleleri zenci saçı gibi karmakarışık oldu. Gazetelerin dediklerine bakarsak bu karışıklığa sebep gazetelerde görülen beyanattır. İstanbul Vilâyeti Jandarma Komutanı jandarmalar için «Vazifelerini yaptılar» dedi. Geçen gün İstanbula gelen Umum Jandarma komutanı general de «vazifelerini yaptılar» dedi. Sonra savcı vazifelerini yapan iki jandarmayı tevkif ederek mahkemeye verdi.

Şimdi bu iki muameleyi nasıl tefsir etmeli?

Yine bu beyanata «Jandarmaların emniyet için hayatlarını feda ettikleri» ilâve edildi.

Artık bu fedakârlık karşısında bundan sonra İstanbullular zaman zaman Zincirlikuyu taraflarına yanlarına validelerini zevcelerini, hemşirelerini, baldızlarını alıp birer gezinti yapmaları lâzım geliyor.

Su tufandan evvelki devirden kalmalara ait (King Kong) filminde olduğu gibi...

BAHÇIVAN

DENTOSİL

Diş macunlarının en sıhhisi ve en güzelidir

SALON

15 ARALIK

Nüshasında mücevherlerin geçmişi, sakal modası, meslek kadınlarından avukatlar, aşık suratlı insanlar, kadın toplantıları hakkında enteresan yazılar, aktualite resimleri ve

Nefis bir SALON FİLMİ vardır. Mutlaka alınız!

Sayı: 128 — Cilt 5. FİYATI 25 KUURUŞTUR 17 Aralık 1948

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi : İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

Hikmet-i-Hükümet

BİRİ sordu: «İcraat nedir?» Eskiden belki bu sual karşısında düşünürdük: Fakat bugün düşünmeğe hacet yok; iktidara gelen bir hükûmetin muayyen icraatı var:

Bol bol demokrasiden bahsetmek. Maliye Bakanı ise vergi tarh etmek, İç İşleri Bakanı ise seçimi ileri sürmek ve fakat şifreli tamimleri de unutmamak, Dış İşleri Bakanı ise seyahat etmek, Tarım Bakanı olunca memleketin yakında ziraî bakımdan kalkınacağını ısrarla tekrar eylemek, Ekonomi Bakanı olunca arada gazetelere beyanatta bulunmak, Adalet Bakanı ise Adalet Sarayının yerini tayin etmek ve program olarak da «Eh! Arkadaşlar, haydi gidelim artık!» deyinceye kadar koluklarda oturmak!

Meşhur Trabzon Valisi Kadri Bey merhumun çok güzel fıkraları vardır. Bunlardan birini şu mevzua uygun gördüm:

Kadri Bey tahrirat kalemi kâtiplerinden Behçet Efendi isminde bir Nahiye Müdürü tayin etmiş. Behçet Efendi bu teveccüh üzerine Valinin huzuruna çıkmış; eteklemiş: «Efendimiz! demiş; bendeniz haddimi bilirim. Nahiye müdürlüğü yapamam.»

Kadri Bey gürlemiş:

— Bana bak! Daima baston taşıyacaksın: Ağır ağır yürüyeceksin. Etrafına yan yan bakacaksın. Sana selâma duranlara kısa selâmla mukabele edecek-sin. Makamına gelince suya sasin. Buna dokunmaz emirler verecek-sin. Vergi işini mal kâtibi takip eder; asayiş jandarma çavuşunun işidir; muhabereyi kâtip temin eder. Yaramazlık edenlere evvelâ nasihat verirsin, ikincide bağlar bana gönderirsin. İşte senin yapamam dediğin nahiye müdürlüğü böyle yapılır. Anladın mı? Haydi bugün memuriyetine git!..

MİZAHÇI

33 VATANDAŞIN ÖLÜMÜ ÜZERİNE :

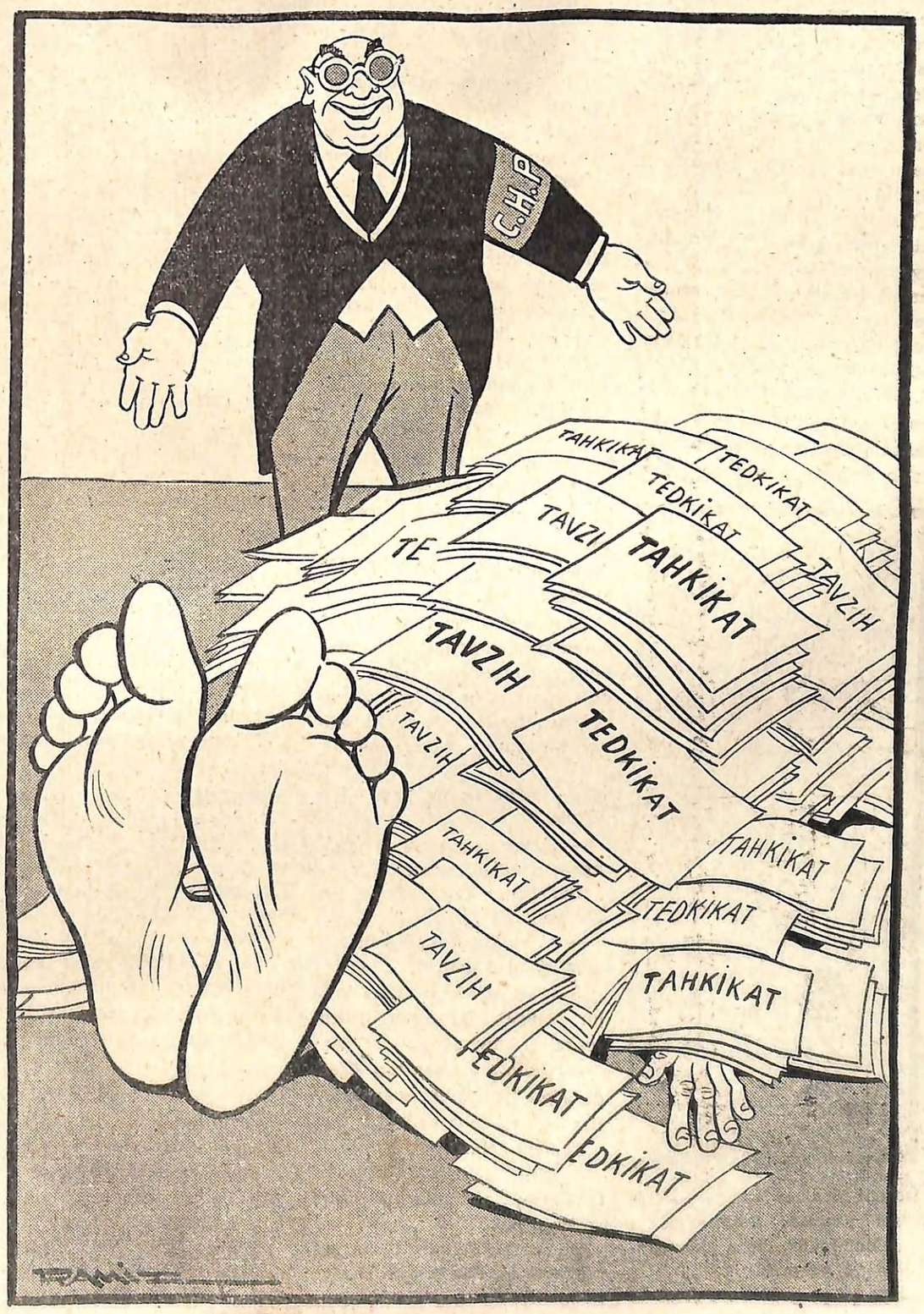
C.H.P.
TAHKIKAT
TEDKIKAT
TAVZIH
TAHKIKAT
TEDKIKAT
TAVZIH
TAHKIKAT
TEDKIKAT
TAVZIH

Duymazlıklarımız

Refi' Cevad ULUNAY

Meşhurlar arasında kendine tahsis edilen mevkide yani şuna buna saraka için avuç dolusu para sarfeden Veli Efendi isminde bir adam yoktur.

İkinci Mahmut devrinde kazasker bir Veliyeddin Efendizade Emin Efendi vardır ve halk arasında (Veli Efendi) diye menakıbı zikredilen bu Emin Efendidir. Fakat biz Emin Efendi dersek sözün çeşnisini bozmuş olacağız. Bunun için lâkabın ortasını bulalım, Veli Efendizade diyelim.

Veli Efendizade azizliği severmiş; etrafındakileri müşkül vaziyette bulundurmaktan hoşlanırmış. Sultan Mahmut kendisine bir rical muamelesi yapardı, hattâ bazı meselelerde kendisini istişare için meclislere celbederdi. Bundan anlaşılıyor ki Veli Efendizade rabıtalı bir adammış.. Fakat mübarek, şakadan azizlikten, sarakadan vazgeçer adam değil ki... Bunu Padişah da bildiği için onun bu zevkine bir mukabele yapmak istermiş gibi bir gün topa beş dakika kala maiyetinde elli kişi olduğu halde konağına iftara gitmiş.

Veli Efendizadeye teşrif-i-şahaneyi haber vermişler. Hemen koşmuş hükümdarı sokaktan karşılamış. Atının üzengisini öpmüş ve birlikte selâmlık merdivenine yürürken kâhyasına mırıldanmış: «Bu akşam haremin yemeğini de selâmlığa versinler!»

★★

Veli Efendizadenin şakaları biraz kabadır... Sanki bu adam açların bir kaç kuruş hatırı için ona karşı gösterdikleri temellûk ve dalkavukluktan o kadar iğrenmiştir ki kendisine para ümidi ile gelen cerrarlara yapmadığını bırakmamıştır .

Meselâ Veli Efendizade zemheride: «Aman ne sıcak!» dese etrafındakiler: «Ne demek efendim? Yanıyoruz.» diye bağırıyorlar. O da bu vaziyet karşısında hepsini soyup bir hilâlî gömlekle titretiyor.

Bir cer mollası, para ümit ederek konağa gelmiş. Efendinin huzuruna çıkmış, Veli Efendizade bakmış ki ne söylese aç softa onu mübalâğa ile tasdik ediyor. Mevsimin yaz olmasına rağmen:

—Bugün; demiş, hava biraz soğuk...

— Soğuk da söz mü efendim? Adeta bendeniz donuyorum.

Der demez Efendi el çırpmış, içeriye giren uşağa:

— Çabuk! demiş. Efendi üşümüş. Mangal getirin.

Ağız ağıza ateşle dolu koca bir mangal getirmişler. Biraz sonra bir emir daha :

— Gelin... Baksanıza... Efendi âdeta morarmış soğuktan... Bir mangal daha getirin...

Mangal gelmiş.

— Kürk getirin... Dizine örtü koyun... Yanlarına yastık yerleştirin...

Bu suretle dalkavuk cerrara saatlerce ter döktürmüş. Her ne kadar bütün o kürkleri sonra kendisine ihsan eylemişse de her halde cerrarı bir daha her şeyi tasdik etmek illetinden kurtarmış olacak.

Veli Efendizadenin böyle azizliklerinden birisi bir bayram sarayda muayededen sonra kazaskerlere karşı yaptığı şakadır.

Eskiden askerlerin, sivillerin üniformaları gibi sarıklıların da rütbelerine göre ünifromaları vardı. Bunlar göğsü sırma işlemeli muhtelif renkte binişler giyerler ve başlarındaki sarıklara da sırma şerit takarlardı .

Veli Efendizade gayet şiddetli kar yağdığı bir günde muayededen böyle telli sarıklı, sırmalı binişli kazaskerlerle çıkarken:

— Buyurun... demiş. Bizim eve gidelim de bir çay içelim.

Davetliler Veli Efendizadenin konağında çay içmenin hediyesi ile behiyesi ile mükellef bir ziyafet demek olduğunu bildikleri için derhal kabul ederler.

Konağa girilir. Veli Efendizade lâpa lâpa yağan karla bembeyaz kesilen bahçeyi göstererek :

— Efendiler! der. Haydi çocukluğumuzda olduğu gibi merdivene binip kızak kayalım!

Kazaskerler tereddütle birbirlerine bakarlar; fakat ev sahibinin bu gibi garip huylarını bildikleri için bunun kendilerine getireceği hediyeleri düşünerek kabul ederler.

Veli Efendizade bunları telli sarıkları, sırmalı cübbeleri ile merdivene dizer ve evvelden her şeyi hazırlattığı yokuşun başında kendi de binecekmiş gibi yaparak merdivene bir tekme vurur. Kızak olanca hızıyle yokuştan iner.. En öndeki kazasker karşısına çıkan duvara ayağı ile ile dayanıp kızağı durdurmak ister. Fakat Veli Efendizade duvarın o kısmını yıktırıp gayet ince duvar taklidi pedavra tahtası ile kaplattığı için tahta parçalanır. Hepsi birden sokağa fırlarlar. Ne görsünler ?

Bir sürü tatar çocukları. Ellerinde gaz tenekeleri ile bağrışıyorlar :

— Yuuha! Koca sakallı kazaskerlere yuha!!!

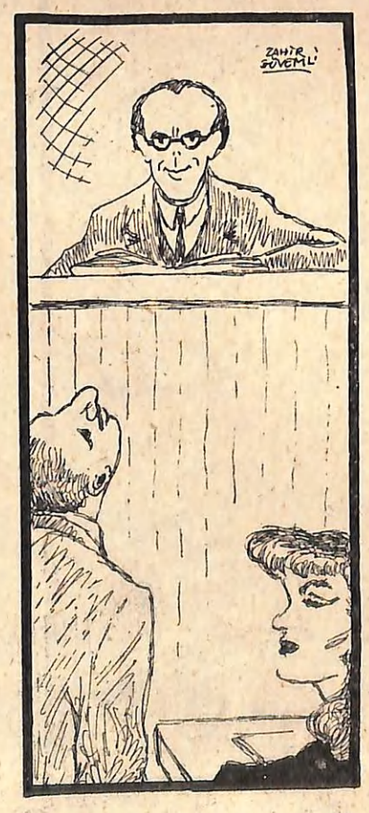

Doçent Mehmet Kaplan — Güzel yazmak, tabii olmakla mümkündür, insan konuştuğu gibi yazmalı.

— Pe pe pe peki e e e fendi di di dim!

RUS RADYOSUNA GÖRE ERMENİ VATANDAŞLAR BİZDEN TOPRAK İSTİYORMUŞ :

— Toprağımız boldur, buyurun !

Cidden saçma...

Meşhurlarla meçhuller tesadüfen bir araya toplanmışlardı. Söz tükenir gibi olunca biri:

— Haydi gelin, saçma yarışı yapalım! dedi. Eski avcı Ulunay sordu :

— O nasıl şey öyle?

— Herkes saçma bir şey söyler, en fazla saçmalıyan kazanır!

Faruk Nafiz güldü :

— Zahmet etmeyin, o mevzuda siyasetçilerimizle yarışmak haddimiz değildir...

Ben söze karışacak oldum azarladılar :

— Sus! Sen hoca adamsın! Politika sahasında da olsa saçmalamağa hakkın yok !

Ve, yarış başladı :

— Yıl başında memurlara bir maaş ikramiye var!

— Kabineye demokrat Bakan da alacaklar!

— 1952 den evvel umumî seçim yapılacak!

— Lüks vergisinden vazgeçilecek!

— Kömür istihsali artıyor!

— Raman dağında petrol göl haline gelmiş!

— Artık bazı kimseler rüşvet almıyorlar, vallahi ve billâhi!

— Maslak cephesinde emniyet iade edilmiş!

— Halit Fahri bu defa milletvekili olacak!

Bütün bunları dinledikten sonra sizin de şöyle düşüneceğinizi tahmin ediyorum: Zevk bu ya, adam saçmalamak istemiş, ve sahiden başarmış!

GÜVEMLİ

NOT: 1

Bu yazıyı tesadüfen okuyacak olanlar unutmamalıdırlar ki memlekette söz hürriyeti vardır. Herkes dilediğini yazar ve söyler: Sühunet derecesine bakılmaz.

NOT: 2

Muharrir ömründe çifte kullanmış adam değildir. Bu itibarla saçmaların kalibresi hakkında bir fikri yoktur.

NOT: 3

Sütunun altında boş yer kaldıkça, sermürettip yazı diye sıkıştırdıkça bu notların sayısı bir hayli çoğalacak gibi görünüyor! Bu itirafla yazıya son vermek daha münasip olacak.

G.

Betarz-ı Kudemâ

Söyleyim: dinle, nedir şimdi bu kalbin dileği?

Ne artık kalb-i zârım serv-kaamet bir nigâr ister?
Ne hâhişkâr-i vuslattır, ne bûs-ü derkenâr ister?

Ne sîmin ten, ne gülgûn fem, ne rengin ruh, ne şîrin leb,
Ne bir âyîne veş gerden, ne çeşm-i işvekâr ister?

Ne hatt-u hâl-i müstesna, ne müjgân-ı nazar-pîrâ,
Ne ebrû-yı hilâl âsâ, ne zülf-i târumar ister?

Ne tâlibdir temâşâ-yı nücûm-ı pertev-efşâna,
Ne mihr ister, ne mâh ister, ne ebr-i sâyedâr ister?

Ne sümbül, lâle, zambak, yâsemen, şebbûya râgıbdır,
Ne gül, bülbül ;ne mey, sâkî; ne gülşen, nevbahâr ister?

Ne zevk almaktadır aslâ hiyâbanlarda gezmekten,
Ne bâğ-u râğa mâildir, ne deşt-ü kûhsâr ister?

Ne eyler ârzû bâd-ı sabây-ı neşve bahşâyı,
Ne elhân-ı tuyûr ister, ne âheng-i hezâr ister?

Ne hazzetmektedir cûş-ü hurûş-ı mâ-i cârîden,
Ne mevc-i bikarâr ister, ne seyr-i cûybâr ister?

Ne sahrâlarda keyfetmek diler kızlar, kadınlarla,
Ne deryâlarda misl-i nâhudâ geşt-ü güzâr ister?

Ne meb'us-u vekil olmak temennâsındadır aslâ,
Ne mâl-ı bîşümâr ister, ne îrâd-u akaar ister?

Bu (Râsıd) istemez elkıssa hiç bir şey bu gün, yalnız
Şu mahzun yurdunun rûyünde renk ister, mesâr ister.

RÂSID

BİR ÇOK TİCARETHANELER UCUZLUK BAHANESİYLE TAPON MALLARI SÜRMEĞE BAŞLADILAR

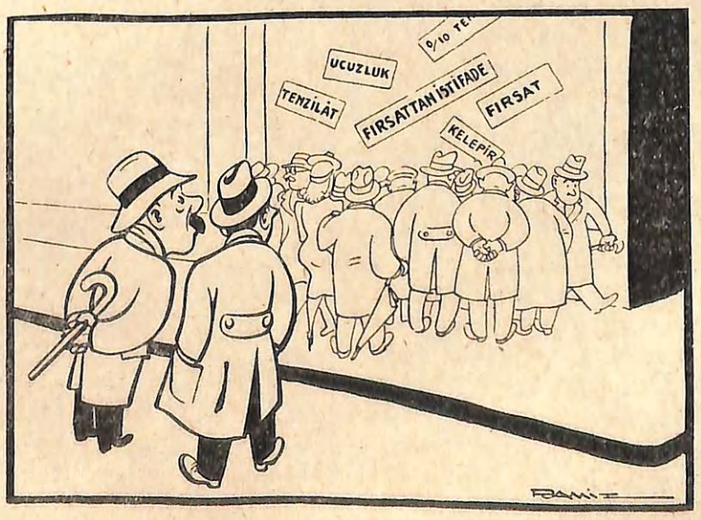

— *Fırsattan istifade başladı..*

— *Evet, amma acaba müşteriler için mi yoksa satanlar için mi o malûm değil!*

RICA

Fransız Başvekillerinden Kaplan lâkabiyle maruf Clêmanceau, bir gazete baş muharriri iken yazı işleri odasının kapısına şu levhayı astırmıştı:

«Sayın muharrirlerimizin gelmeden gitmemeleri rica olunur!»

HAK VE HUKUK

Konferansçı pek ateşlidi. Kimseyi uyutmuyordu. Fakat lâfı da pek döndürüp dolaştırıyordu:

—Haksız yere hak iddiasında bulunanlar cemiyet için zararlı mahlûklardır. Adil insanlar hatalarını, haksızlıklarını kabul eden kimselerdir. Bir de haklı olduğu halde haklarını kabul ettiremiyenler vardır. Bunlar kimlerdir, bilir misiniz?

Dinleyiciler arasından sabırsız bir ses yükseldi :

— Tabiî biliyoruz: Zavallı evliler!

MEMNUNİYET

Rahmetli Celâl Muhtar, tasarruf severliğiyle meşhur bir doktorumuzdu. Bir gün Halil Lûtfi üstada başvurarak:

— Doktor, dedi, bana ne oldu bilmiyorum. Hiç iştiham yok!

Celâl Muhtar büyük bir sevinçle:

— Sahi mi? diye bağırdı. Az yemek yiyeceksiniz, pek az masraf edeceksiniz demektir!

Halil Lûtfi, vizite vermeden kapıdan çıkarken :

— Tavsiyenize teşekkür ederim doktor! dedi, bu tedavi usulü için de tabiî size bir şey borçlu değilim!

ŞAHİT

Hâkimin karşısına şahitlik etmek üzere çıkmıştı. Namusu üzerine yemin etti. Adı soruldu.

— Naci Sönmez. Fakat madem ki doğruyu söyliyeceğime namusum üzerine yemin ettim, sizden gizlemem doğru olmaz... Benim nüfus kütüğünde kayıtlı ismim Ahmettir.

— Zapta geçsin. Yaşınız ?

— Dinleyicilerin ekserisi kadın olduğu için, yaşımın 24 olduğunu söylemem daha muvafık amma, madem ki doğruyu söylemek zorundayım 34 yazılsın.

Hâkim sabırsız bir tonla:

— Ne işle meşgulsünüz?

— Gazeteciyim desem daha uygun olur amma, esasında gazete bayiiyim.

— Vak'a hakkında ne biliyorsanız anlatın?

Şahit omuzlarını silkerek:

— Doğrusu hiç bir şey bilmiyorum! diye cevap verdi, mademki dedikodu yapamıyacağım, doğrusunu söyliyeyim bâri!

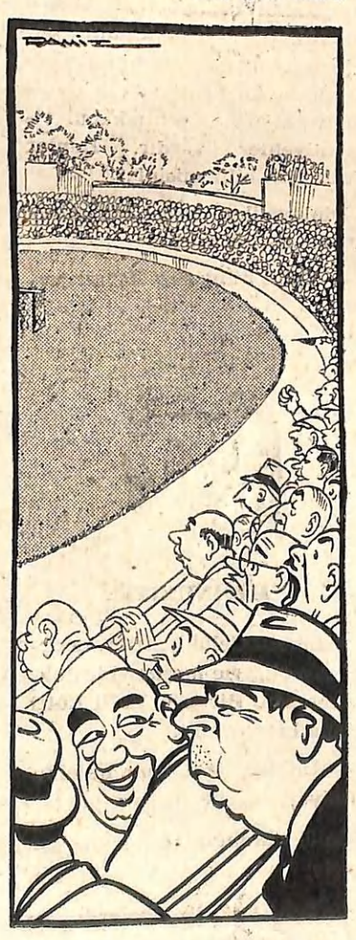

— **Eski Romalılar futbola benzer bir oyun oynarlarmış.. Doğru mu?**

— **Romalıları bilmem, Fakat bizimkilerin futbola benzer bir oyun oynadıklarını görüyorum!**

— *Ankaradan gelirken tayyarede on beş kadın yolcu vardı.*
— *Ne mutlu sana.. Motörün gürültüsünü işitmemişsindir!*

Hay arslanlar hay!..

Meşrutiyet ilân edilir edilmez amatör kumpanyaları da teşekkülkül etti. Bunlardan biri Kadıköyü Tiyatrosunda oyun veriyordu. Bir gün sonra da bir vahşi hayvanlar gösteren bir kumpanya oyunlarına başlıyacağı için arslanların, kaplanların, ayıların kafeslerini sahnenin altına koymuşlardı.

Amatörlerin oyun verdikleri gün suflör vazifesini gören kravat iğnesi gibi ince dalan bir bey geldi. Suflör deliğine girip aşağıya bakınca:

— Aman! dedi.. Burada arslanlar var... Ya bunlar kurtulursa! Evvelâ benim bacaklarımdan kapacaklar.

Oyun başladı. Tam can alacak noktada, arslanların yemek zamanı mı geldi, ne oldu? Sahnenin altından bir gümbürtü gibi müthiş bir kükreme işitildi. Onu müteakip suflör deliğinden:

— Aman anneciğim bir arslan geliyor!

feryadı ile biri fırladı ve dört ayak sahneyi katederek kulisin arasında kayboldu.

Tek keramet

Yerinde bir gazel

Bakan kısmı gerektir kelle kulak yerinde,
Kıyamet kopsa bile oturacak yerinde;

Belki gelip başkası oturur korkusiyle
Koltuğiyle dolaşsa cadde, sokak, yerinde!

Bir mi bulunmasiyle, bilmem, bulunmaması?
Aylar geçer ,bulunmaz bizim Sadak yerinde.

Sadağı hoş görür de kaşımızı çatarız
Barlası bir haftacık bulamazsak yerinde!

Ayağı baş yerinde seyrediş hoştur amma
Bir de görsek nicedir başı ayak yerinde ?

Bir ticaret eriyle iş birliği edeydin
Sen de bir er olurdun, yalı, konak yerinde!

Uranın hiddetini Bayar şiddetle kesti:
Şimşeği yıldırımla karşılamak yerinde.

Üfürükle geçer mi milletin derdi, Ozan?
Rüzgâr esip gidiyor, kanlı kavak yerinde!

DELİ OZAN

— *Lisanımızda en uzun kelime hangi kelimedir?*
— *(Elbise) kelimesi.. Çünkü kadınlar bu kelimeyi söylemek için ağızlarını açtıkları zaman bir saatte bitiremezler!*

İNAT !

D. P. Genel Başkanı Celâl Bayar, malûm, Trakyada bir seyahat yaptı ve döndü. Bu arada, Babaeskideki mahut bardak hâdisesi gibi hazin safhalarına mukabil, seyahatin hoş geçen cihetleri de oldu. Bunlardan bir tanesini anlatalım :

Yorucu bir yolculuktan sonra Bayar, Edirneye varmıştı. Mitingler ve nutuklardan evvel halkın candan ve coşkun tezahüratı arasında kurbanlar da kesiliyordu .

Yalnız, Bayarla beraber, herkesin dikkatine çarpmıştı: Kesilen kurbanlar arasında bir de keçi vardı.

Merasimden sonra Bayar, halk mümessillerinden birine sordu:

— Mücadelemizi ne kadar yürekten karşıladığınızı görmekten pek büyük bir sevinç duydum. Bunu ne yolda telâkki ettiğinizi anlamak bizi daha çok memnun etti. Kurban kesmekle demokrasi yolundaki çalışmalarımızı hayra yorduğunuzu, bunlara filen ktaıldığınızı ifadelendirmiş oldunuz. Lâkin bir noktayı anlıyamadım. Koyun veya koç kurban etmek ötedenberi hayır içindir. Ama, ne diye keçi kestiniz?

Bir tek ses cevap verdi:

— İnadı kesmek için !

ÜZÜMÜNÜ YE, BAĞINA BAKMA !

Buraya geçenlerde Paul Hofman diye bir adam geldi. Bu zat meşhur Amerikan yardımının şefidir. Yeşilköy hava meydanına konan Mr. Hofman'ı yalnız gazetecilerden mürekkep bir grup karşılamış. Hükûmet namına kimseler yok .

Tabiî olmaz .Çünkü Mr. Hofman'ı getiren tayyare hesapça saat sabahleyin 6,30 civarında gelecekti.

Marshall plânından faydalandığımızı carcar bağırmak bir hükûmet politikası icabıdır. Ama 6.30 da Yeşilköyde bulunmak için en az 5 te kalkmak... buna kim katlanır?

D. N. - (Cumhuriyet)

BULUP DA BUNAYANLAR

Şehir Tiyatrosunun holünde, perde arasında konuşuyorlardı. Birisi :

— Kadınların bazıları kocalarını kıskanç, bazıları aptal, bazıları da geçimsiz bulurlar... dedi.

Tiyatronun müdür muavini Daim güldü:

— Evet ,hakkınız var. Bazıları da kocalarını hiç bulamazlar.

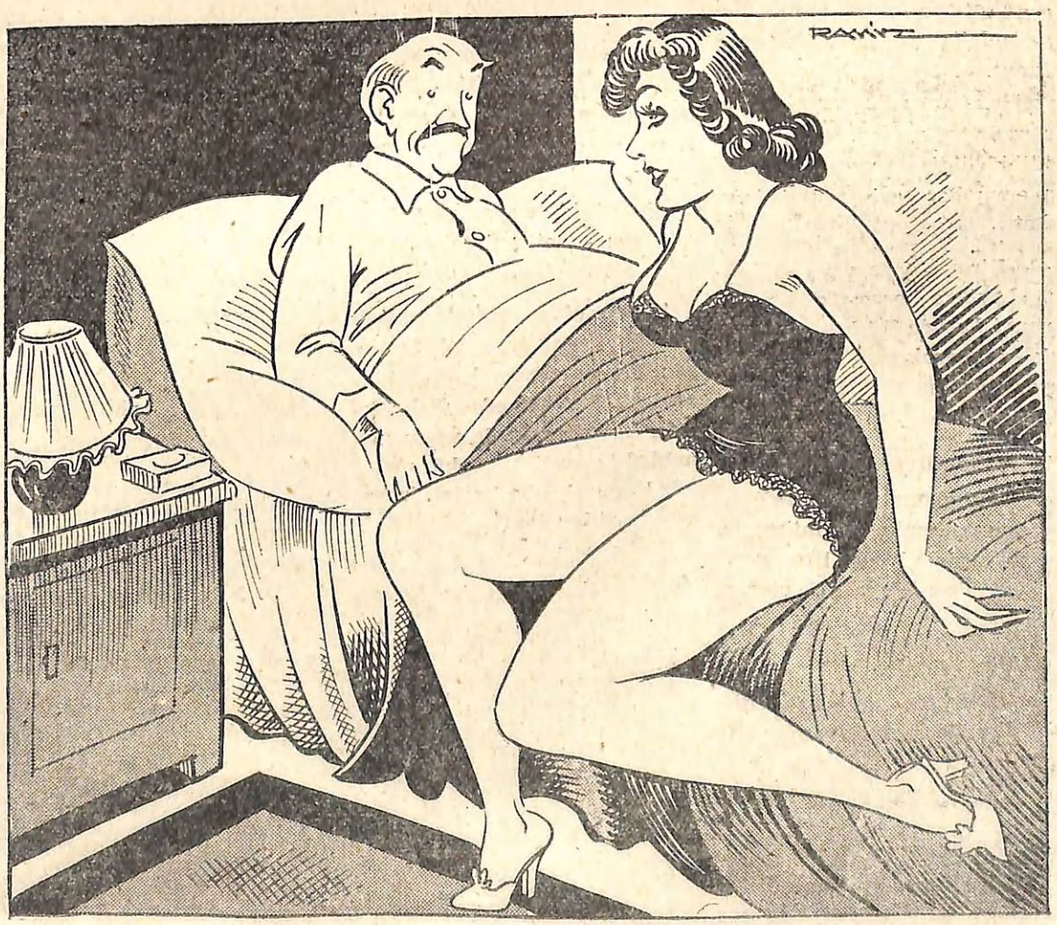

— *Sanat daima halka nazaran ileridedir.*
— *Doğru, onun için hiç bir konsere vaktinde yetişemiyorum !*

Hikâye

Kazanan numara

Yazan VİRGÜL

En çok hangi numara kazanır? Diye soracak olurlarsa hiç tereddüt etmeden cevap verebilirsiniz: «Kadın numarası.» Kadınlarda numara bol olduğu için kazanmak ihtimalleri de boldur: İster her hangi bir müsabakada, bahiste olsun, ister piyangoda, at yarışında .

Benim anlatacağım hikâye, at yarışına dair; çünkü başımdan öylesi geçti. (Allah diğerlerinden esirgesin.)

Kapı birdenbire açılıp karım içeri girdiği zaman yüreğim hop etti. Her zaman böyle olur: Ya çok sevdiğimden, yahut da... Neyse ,orası size lâzım değil.

— «Ne var?» demeye kalmadı, o anlattı: Meğerse bir şey yokmuş. Hâdise pek basitmiş: Beyoğlundan geçerken güzel bir şapka görmüş. Şapkaya da «müthiş» ihtiyacı varmış. (Zaten onun her şeyi müthiştir.) Fakat...

— «Bir şey daha var,» diyordu. «Leylâya kocası söylemiş: Yarınki koşuda Püskül muhakkak kazanacakmış. Onun için, karar verdim: Püskül'e elli lira yatıracağım.»

Hayretle yüzüne baktım:

— «Anlıyamıyorum,» dedim: «Madem ki şapkaya ihtiyacın var ,ve madem ki elli liran var, şapkayı alsan daha iyi olmaz mı?»

Güldü:

— «Anlıyamazsın ya,» dedi. «Elli lira ile şapka alınmaz da ondan!»

Somurttum:

— «Anlamadım,» dedim.

Karım acele ediyordu :

— «Sen şu elli lirayı ver de gidip biletleri alayım» dedi.

— «Hangi elli lirayı?»

— «Yahu, demin bahsettiğim elli lirayı.»

— «O elli lira senin değil miydi?»

— «Tabiî benim .Sen ver ki benim olsun. »

Verdim, onun oldu. Fakat serde kıskançlık var: Onun elli lirası var da benim olmaz mı? O elli lirasını Püskül'e yatırır da ben yatıramaz mıyım?

Bir ellilik daha uzattım:

— «Al, bununla da benim hesabıma oyna, »dedim.

Parayı görünce kim oynamaz! Karım kendisinin (yani sabık benim) elli lira ile benim (yani şimdilik benim) elli lirayı aldığı gibi gitti .

***

At yarışlarında nasıl «oynadıklarını» hepiniz bilirsiniz: Atlar Ankarada koşar, üzerlerine para burada yatırılır. Bizimki de öyle yapacaktı: Atı falan görmeden Püskül'e yüz lira yatıracak, sonra neticeyi telefon başında bekliyecekti.

Akşam olup geldiği zaman yüreğim yine hop etti. Dedim ya: Ben ne zaman karımı görsem yüreğim hop eder. Fakat bu sefer etmiveceği de varsa muhakkak ederdi, çünkü ucuna yüz liranın bağlı olduğu bir maceraya atılmıştım.

— «Ne haber?» diye sordum.

— «Mükemmel!» diye cevap verdi.

— «Kazandın demek?»

— «Hayır.»

— «Ne diyorsun? Peki, hani Püskül'ün kazanacağı yüzde yüzdü?»

— «Püskül'e oynamadım ki.»

— «Neden?»

— «Leylânın kocası söylemiş: Püskül'den ziyade Klaptan'ın kazanmak ihtimali varmış. Leylâ da, ben de paralarımızı Klaptana yatırdık.»

— «Peki Klaptan koptu mu?»

— «Yoo. Çekişmedi ki, kopsun.»

— «Anlamadım. »

— «Anlamazsın tabiî. Yani Klaptan koşuya girmedi.»

Anlamaz olur muyum! Gayet iyi anlamıştım ve rahat bir nefes aldım :Demek ki bizim paralar kurtulmuştu! «Oh ne âlâ!» dememe kalmadı, karım devam etti:

— «Koşuların neticesini öğrendikten sonra Leylâ ile beraber şapkacıya gittik ,beğendiğim şapkanın bir eşini ısmarladım.»

— «Peki öyleyse,» dedim. «Ver bakalım benim yüz lirayı.»

Karım hayretle yüzüme baktı :

— «Hangi yüz lira? Bir kere, Onun ellisi benim, Sen bana verdin!»

«Verilen mal geri alınmaz» diye bir söz vardır, onu hatırladım... Ve yüreğim yine hop etti.

— «Pek alâ,» dedim. «Öyle olsun. O halde benim elli lirayı ver.»

— «Hangi senin elli lira, ayol! Rüya mı görüyorsun? Sen o elli lira ile Püskül'e oynayacaktın, değil mi?»

— «Evet.»

— «Ben akıllılık ettim, oynamadım. Oynasaydım, Püskül kaybedecek, senin paran da yanacaktı. Ben kurtardım. Benim oldu.»

Yine: «Anlamadım,» demekten kendimi alamadım.

Karım müşfik bir tavırla güldü:

— «Dur, anlatayım, şekerim: Bu işte ikimiz de kârlıyız: Püsküle oynasaydık, kaybedecektik. Senin elli liran gidecekti. Benim de elli liram gidecekti. Püskül'e oynamadık, kazandık: Senin elli liran bende kaldı; benim elli liram bende kaldı. Sen bana nasıl olsa şapka alacaktın. Benim elli liram olduğuna göre senden bir elli lira istiyecektim. Şimdi sen o elli lirayı Püskül'e vereceğine...»

Doğrusu bu «püsküllü» işi bir türlü anlıyamıyordum ve «Klaptan»ın da karışıp büsbütün kör düğüm olmasından korkuyordum:

— «Şunu açıkça anlatsana,» dedim. «Sen benden daha para istiyor musun, istemiyor musun?»

Karım gevrek bir kahkahayla güldü:

— «Ne münasebet, şekerim! Parayı ne yapacağım? Şapkayı kendi paramla alıyorum.»

O zaman rahat bir nefes aldım:

— «Ya ,öyle mi,» dedim. «affedersin, anlamamıştım. Eksik olma.»

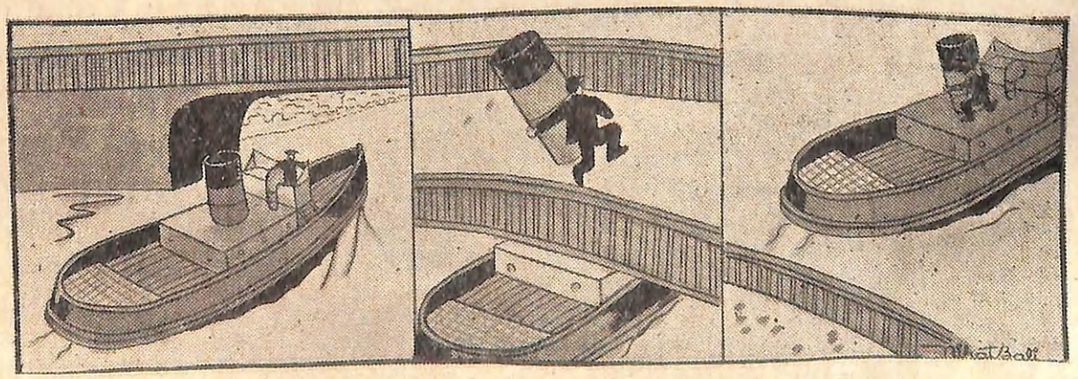

Mağrur kaptan — Maiyetimde çalışanların boyun eğmelerine asla tahammül edemem!.

Çömezin Röportajları:

128

Paramızın Kıymeti!

Çizen: RAMİZ

Çömez — Paramızın kıymetini nasıl görüyorsunuz ?

Saka — Gözlüğüm yok, Bakanlıklardan ilerisini göremiyorum!

Çömez — Paramızın kıymeti düşecek mi acaba?

Züğürt — Zannetmem; hele bize kadar kat'iyyen düşmez!

Çömez — Paramızın kıymeti hakkında ne düşünüyorsunuz?

Memur — Parasızlıktan düşünecek hal kalmadı ki!

Çömez — Paramız yükseliyormuş, öyle mi?

Münvever — Evet, hayatın kıymeti azaldığı nisbette!

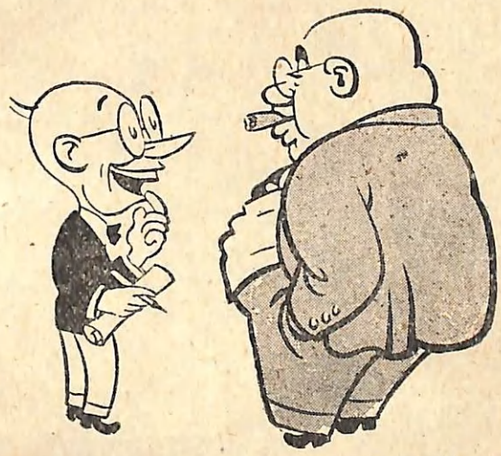

Çömez — Paramızın kıymeti var mı?

Zengin — Paranın kıymeti olmaz mı canım? Tabiî var!

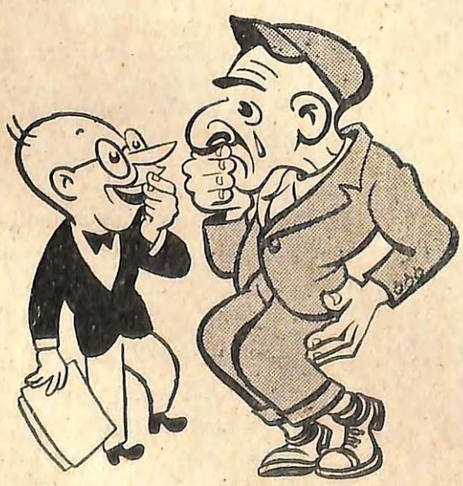

Çömez — Paramızın kıymeti nedir?

Halk — Paramız yok ki kıymetini bilelim!

Çömez — Paramızın değeri yüksek mi dersiniz?

İşçi — Hele patronun nazarında, pek yüksek!

Çömez — Para kıymeti çoğalıyormuş, ha?

Esnaf — Tabiî; kıymeti de çoğalıyor, kendi de!

Ecnebi Nükteleri

— Kocamla tatili pek güzel geçirdik: O İsviçreye gitti ,ben Londradaydım; ne eğlendik, ne eğlendik!

Dişçi, dişçi olmadan evvel hayvan terbiyecisi idi !

Gerdeğe girerken...

... Ertesi sabah.

Kim bilir ?

Almanyada, Rusyadan yeni dönen harp esirleri, eski hikâyeyi tazeliyorlar:

«Yalta konferansı esnasında Stalin, Amerika işçisinin vasatî aylık kazancının ne olduğunu, Roosevelt'den sormuş. Amerika Cumhur Başkanı:

— Aşağı yukarı 350 dolar, cevabını vermiş.

— Peki, bir ayda, yaşıyabilmek için vasati olarak bir işçi ne kadar sarfeder?

— Yuvarlak hesapla 200 dolar.

— Ya geri kalan 150 doları ne yapar?

— Bu onun bileceği şeydir.

Bunun üzerine Cumhurbaşkanı sorar:

— Şimdi de siz bana söyleyin bakalım, Rusyada bir işçinin vasatî kazancı nedir?

— Aşağı yukarı ayda 800 ruble.

— Bir aylık sarfiyatı?

— 1000 ruble.

— Şu halde ,bir işçi yaşayabilmek için ayda 200 rubleye daha muhtaçtır. Bunu nasıl temin eder?

Rus diktatörü omuz silker :

— Bu onun bileceği şeydir.

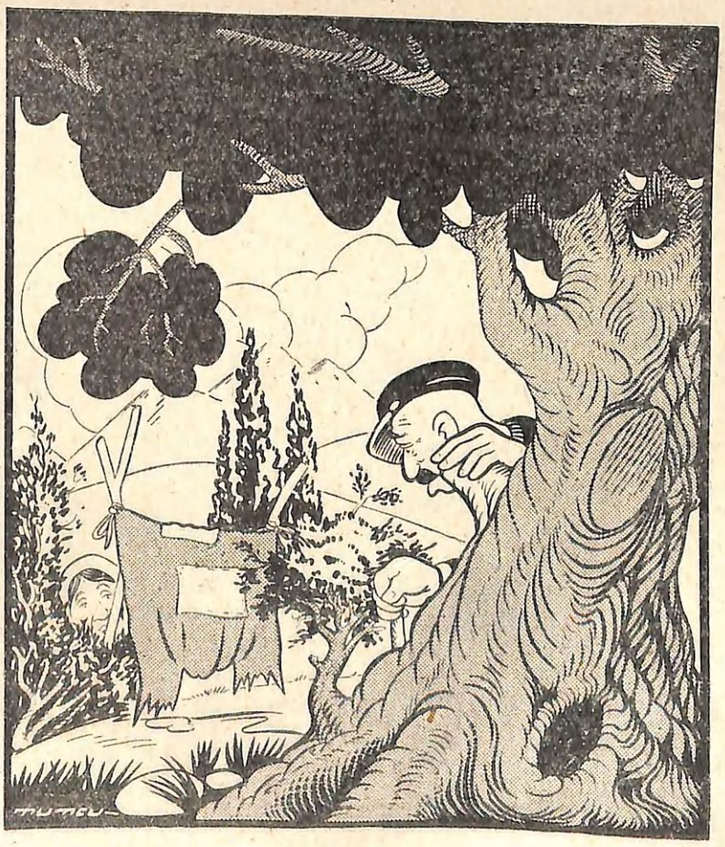

— *Ağa, yine çakşırı kirletmişsin..*

— *He, uzaktan tahsildarı gördüm de!...*

Yerli Nükteler

TEK HIŞIM TÜRKE Mİ?

Hikâyeyi ötedenberi bilip duruyoruz :Beyoğlunda bir salonu evvelâ sevimli aktör Muammer Karaca kiralamak istemiş.

Belediyenin cevabı: Yangın tehlikesi var, halkın sıhhati namına izin veremeyiz.

Raşit Rıza arkadaşımız ayni müracaatte bulunmuş ve Belediyeden ayni cevabı almış.

Diğer bir kaç Türk sanatkârı da Belediyeye başvurmuşlar. Hep ayni sebeple red cevabına uğramışlar.

Derken bir Yunanlı artist (Nasıl olduğu bizce malûm!) ayni tiyatro salonuna ayni belediyeden müsaadeyi koparmış.

Memlekette rahatça iş görebilmek için, anlaşılan, Yunan tabiiyetine dahi katlanmak lâzım!

D. N. - (Cumhuriyet)

●

BAYRAM HAFTASI VE MANGAL TAHTASI

Muhterem akıl doktorumuz Fahrettin Kerim, Kızıltoprak Halk Partisi kongresinde Demokrat partiyi kastederek «partimiz daha dün ortaya çıkan bir partiye bu memleketin mukadderatını nasıl emanet eder?» buyurmuş.

Neredeyse üstad ,şimdiye kadar muhaliflere yapılan baskıları, sandık marifetlerini ve daha ne bileyim ben, bin bir türlü hünerin hepsini, âdeta birer millî vazife halinde ilân edip, bir de madalya istiyecek!..

Ayol davanın esası şu: Bu memleket mukadderatını şu partiye veya bu partiye zatıâliniz değil, millet emanet edecektir. Demokrasi denilen şey budur a muhterem!... Bilmem ki sevimli akı ldoktorumuzun aklına bu nokta hâlâ danketmedi mi?

YEDEKÇİ - (Vatan)

Ord. Prof. Dr.
Fahrettin Kerim
GÖKAY
ŞİMALDEN
NOTLAR
Yeni Çıktı

FIKRALAR

GEÇMİŞ OLA

İkisi de güzeldi doğrusu. Otuzluk :

— Saadetin ne demek olduğunu ancak evlendikten sonra anladım... dedi.

Yirmilik eseflendi :

— Vah vah! Demek eski günlerine hasret çekiyorsun ha?

REKOR

Kömür tevzi müessesesi müdürü Rasim Akyaşar zamanın kötülüğünden, geçinmenin zorluğundan bahsediyordu:

— Zaro Ağa bile sağ olsaydı bu zamanda geçinemezdi.

Bahçe mimarı Mevlûd Baysal hemen atıldı:

— Ne münasebet! Zaro Ağa bugün sağ olsaydı, dünyanın en yaşlı adamı diye ortaya çıkar, memleket memleket dolaşır, para kırardı.

KAHRAMAN

Sümerbank İstanbul şubesi müdürü Muhip uzun müddettir görüşemediği bir arkadaşına rastlamıştı:

— Ne oldun, yahu? Kayıplara mı karıştın? diye sordu

Arkadaşı izah etti :

— Hayır, bir müddet mahpus kaldım.

— Yok canım? Niye ?

— Sokakta karımla kavga ederken polis yakaladı.

— Allah Allah! Polis ne karışırmış aile işlerine?

— Evet ama, karım yanımda yoktu. Beni yakaladıkları gibi Bakırköye yolladılar.

FIKRA

Eski futbolcu, diş doktoru Bedri Gürsoya bir arkadaşı «Şimdiki futbolcuları nasıl buluyorsun?.» diye sordu. Şu cevabı aldı :

— Vallahi kardeşim, bilirsin, ben ne meyhaneye, ne de bara giden biri olmadığım için onları bulmak güç oluyor.

BOŞLUK

Şekip Tunç bir yazısında (ıstırap veren boşluktan) bahsetmişti.

Değüstasyon lokantasında yeni gençlerden biri masasına yaklaştı.

— Üstadım, Boş olan yerde ıstırap olur mu? dedi.

Üstad gülümsiyerek cevap verdi:

— Sizin hiç başınızın ağrıdığı olmaz mı?

KARABORSA

Bir mecliste konuşuyorlardı. Birisi:

— Vahşiler arasında bir âdet varmış: Evlenecek adama alacağı kızı iki inek ve bir keçiye mukabil satıyorlarmış, deyince Avni Meserretçioğlu atıldı:

— Desene oralarda da kara borsacılar var ha?

ŞEHADET

Komiser şahide sordu:

— Otomobili kullanan adamın yanındaki kadın acaba karısı mıydı?

— Her halde, efendim. Çünkü adam otomobili iki eliyle kullanıyordu.

MİLYONER

Müşterilerinden biri, hayretle anlatıyordu:

— Tanıdığım biri var. O kadar zengin ki milyoner. Belki de milyarder... Fakat, inanır mısınız, ömründe ne bara gitmiş, ne birahaneye..

Karpiç lokantası sahibi Karpiç:

— İnanırım, dedi. Milyoner olarak kalmasının sebebi de işte bu zaten!

YÜKSEKTEN

Kendini beğenmiş bir yeni zenginden bahsediyorlar, parasını nasıl harcıyacağını bilmediğini söylüyorlardı.

Son Pasta sahibi Selim Ragıp Emeç de bu adamı tanıyordu:

— Bilirim, dedi. İnsanlara o kadar yüksekten bakmaya alışmış ki şimdi hususî bir tayyare almak niyetinde.

KİTAP

Dr. Kâzım İsmail Gürkan:

— Bazı kitapların sıhhat üzerinde müzır tesiri vardır, diyordu.

Hamiyet Yüceses tasdik etti:

— Evet, doktor. Bilhassa yemek kitaplarının, değil mi?

ÂDET

Müze Müdürü sayın Tahsin Öz, kışın çamurundan, pisliğinden şikâyet ediyor ve:

— Eskiden ne iyi imiş, diyordu. İçeri girmeden evvel ayakbıları çıkarmak âdetti!

Muzaffer Ramazanoğlu:

— Üstad, dedi, o âdet şimdi de var: Geceleri eve geç gelen evli erkeklere sor!

NEZAKET

Ahmet Emin Yalman Paris seyahatinden yeni dönmüştü:

— Şu Fransızlar ne kadar nazik insanlar, Allahım! Bir gece tiyatroya gittik. Kötü bir piyes oynanıyordu. Baş roldeki aktör ondan da kötüydü. Piyesin sonunda ne oldu, biliyor musunuz? Çiçek yerine aktöre bir sepet yumurta hediye ettiler. Halbuki Fransızlar kadar nazik olmıyan milletler bu yumurtaları aktörün kafasına birer birer atarlar!

Sayı: 128

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet matbaası - İstanbul

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze — Gözlüğünü beni yakından görmemek için mi çıkardın?
Sıska Dayı — Hayır, görüp de lüks vergisi kesmesinler diye!

T.T. POSTASI

8 — Sayın Teyzeciğim,

Futbol maçlarında daima biletleri karaborsadan alıyoruz. Böyle fena bir alış verişe âlet olduğumuz için günah bizde mi, yoksa satanlarda mı?

Yavrum, Futbol maçlarında zaten eskidenberi, ne alan ne de satan bellidir. Bazı gençler sahada kazanamadıklarını besbelli saha dışında olsun kaybetmemek istiyorlar, siz zavallılar da akla karayı seçemiyorsunuz!